

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudců JUDr. Marcely Rouskové a JUDr. Hany Pipkové v právní věci žalobkyně: **K. F.**, st. přísl. Albánie, zast. Mgr. Tomášem Císařem, advokátem, se sídlem Praha 2, Vinohradská 22, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, odbor azylové a migrační politiky, se sídlem Praha 7, Nad štolou 3, pošt. schr. 21/OAM, o žalobě na ochranu proti nečinnosti správního orgánu

t a k t o :

- I. **Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky je povinno vydat rozhodnutí o žádosti žalobkyně o povolení k přechodnému pobytu na území České republiky do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.**
- II. **Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši 12.200,- Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobkyně Mgr. Tomáše Císaře, advokáta.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně se podanou žalobou domáhala ochrany proti nečinnosti žalovaného. Uvedla, že žalovaný vede řízení o žádosti žalobkyně o povolení k přechodnému pobytu pod č.j. OAM-18065/PP-2014 a to ode dne 29.12.2014. Podle ust. § 169 odst. 1 písm. e) zákona č. 326/1999 Sb. se rozhodnutí v této věci vydá ve lhůtě 60 dnů ode dne podání žádosti. Vzhledem k tomu, že uvedená lhůta marně uplynula a žalovaný byl ve věci nečinný, přistoupila žalobkyně k podání návrhu na provedení opatření proti nečinnosti správního orgánu. Opatřením proti nečinnosti Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 10.6.2015, č.j. MV-81677-3/SO-2015 bylo žalovanému přikázáno rozhodnout ve věci žádosti

žalobkyně do 30 dnů od doručení uvedeného opatření. Do podání žaloby i přes uvedené opatření nebylo žalovaným ve věci žalobkyně rozhodnuto.

Ve vyjádření k žalobě žalovaný popřel oprávněnost podané žaloby, neboť dle jeho názoru v případě žalobkyně není a ani nebyl nečinný a v jeho postupu nelze shledat ani nepřipustné či neodůvodněné průtahy. Žalovaný uvedl, jaká pro účely řízení prováděl a provádí šetření a dokazování, přičemž výčet těchto kroků zakončil tím, že dne 5.11.2015 rozhodl usnesením č.j.: OAM-18065-39/PP-2014 o přerušení řízení dle ust. § 64 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb. a to do doby ukončení řízení dle čl. 25 odst. 1 Schengenské prováděcí úmluvy. Usnesení o přerušení řízení je dle názoru žalovaného zákonným úkonem správního orgánu, neboť pravomocné rozhodnutí o předběžné otázce je zásadní pro rozhodnutí ve věci samé o žádosti o povolení k přechodnému pobytu. Navrhl žalobu jako nedůvodnou zamítnout.

Při jednání konaném dne 19.1.2016 setrvali účastníci na svých právních názorech a procesních stanoviscích.

Ve správním spise se pak nacházejí pro danou věc podstatné dokumenty a to: žádost o povolení k přechodnému pobytu ze dne 29.12.2014 vč. příloh mimo jiné oddacího listu ze dne 8.12.2014, výzva MV k odstranění vad žádosti ze dne 12.1.2015, předvolání k výsledku ze dne 23.2.2015, protokol o výsledku žalobkyně ze dne 30.3.2015, protokol o výsledku manžela žalobkyně ze dne 30.3.1967, lustrace ze dne 31.3.2015, 7.4.2015, 21.4.2015 a 26.10.2015, vyrozumění o možnosti vyjádřit se k podkladům pro vydání rozhodnutí ze dne 8.4.2015, protokol o seznámení účastníka řízení s podklady pro vydání rozhodnutí ze dne 24.4.2015, žádost o prověření informací v místě hlášeného pobytu cizince ze dne 5.5.2015, sdělení vedoucí oddělení pobytových agend ze dne 20.5.2015, opatření proti nečinnosti ze dne 10.6.2015, protokol o nahlížení do spisu ze dne 11.8.2015, žádost o zahájení konzultačního řízení s žalobkyní ze dne 26.10.2015, usnesení ze dne 5.11.2015, jímž bylo řízení přerušeno.

Podle ust. § 169 odst. 1 písm. e) zákona č. 326/1999 Sb. pokud nelze rozhodnutí vydat bezodkladně, rozhodnutí se vydá ve lhůtě 60 dnů ode dne podání žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu, povolení k trvalému pobytu podle § 69, je-li žádost podaná na území, povolení k přechodnému pobytu a povolení k trvalému pobytu podle § 87g a 87h.

Podle ust. § 79 odst. 1 věty první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s.ř.s.“) ten, kdo bezvýsledně vyčerpал prostředky, které procesní předpis platný pro řízení u správního orgánu stanoví k jeho ochraně proti nečinnosti správního orgánu, může se žalobou domáhat, aby soud uložil správnímu orgánu povinnost vydat rozhodnutí ve věci samé nebo osvědčení.

Podle ust. § 81 odst. 1 a 2 s.ř.s. soud rozhoduje na základě skutkového stavu zjištěného ke dni rozhodnutí. Je-li návrh důvodný, soud uloží rozsudkem správnímu orgánu povinnost vydat rozhodnutí nebo osvědčení a stanoví k tomu přiměřenou lhůtu, ne však delší, než kterou určuje zvláštní zákon.

Žaloba na ochranu proti nečinnosti správního orgánu je právním institutem správního soudnictví, který přichází v úvahu tam, kde je správní orgán nečinný. Při rozhodování o

žalobě proti nečinnosti správního orgánu soud posuzuje pouze to, zda existuje povinnost správního orgánu vydat rozhodnutí ve věci samé.

V projednávané věci je nesporné, že žalobkyně podala dne 29.12.2014 žádost o povolení k přechodnému pobytu, nesporná je pak i skutečnost, že Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců (dále jen „komise“) vydala dne 10.6.2015 pod č.j. MV-81677-3/SO-2015 opatření proti nečinnosti, jímž žalovanému přikázala, aby do 30 dnů od doručení tohoto opatření proti nečinnosti vydal rozhodnutí ve věci řízení o žádosti žalobkyně o povolení k přechodnému pobytu na území České republiky. V odůvodnění nadřízený orgán konstatoval, že vzhledem k tomu, že o žádosti mělo být rozhodnuto ve lhůtách uvedených v § 169 odst. 1 písm. e) zákona č. 326/1999 Sb., přičemž ty nebyly správním orgánem dodrženy, přistoupil k vydání opatření podle § 80 odst. 4 písm. a) zákona č. 500/2004 Sb.

V předmětném případě již tedy opatřením komise ze dne 10.6.2015 byla konstatována nečinnost správního orgánu. To je skutečnost, která je nezpochybnitelná a je tedy zcela evidentní, že již k 10.6.2015 byl žalovaný v prodlení, byl nečinný a už jen z tohoto důvodu by předmětná žaloba musela být důvodná, protože pokyn komise rozhodnout do 30 dnů od doručení opatření proti nečinnosti nebyl respektován a to ani do dne podání žaloby, ani do současné doby. Přitom považuje soud za podstatné upozornit na to, že už v době rozhodování komise o opatření proti nečinnosti byly k dispozici podstatné informace, kterými pak v pozdějším průběhu žalovaný odůvodnil, proč ve věci nerozhodl a proč řízení přerušil. Soud má na mysli skutečnost, že žalobkyně byla evidována v systému SIS, když navíc k tomu jejímu zaevidování došlo již v roce 2013. Jestliže tedy i s přihlédnutím k těmto skutečnostem komise rozhodla o nutnosti vydat rozhodnutí do 30 dnů, pak nebylo možno, aby se žalovaný hájil v dalším průběhu řízení tím, že je tady určitá skutečnost, kterou se musí nějak zabývat a nějak ji vypořádat. Ta nepochybně byla zohledněna již v úvaze komise a v jejím závěru. Z dalšího průběhu řízení, jak je dokumentován ve správním spise, není zřejmé, proč nebylo rozhodnuto v termínu stanoveném komisí, proč nebylo rozhodnuto v červenci, v srpnu, v září 2015, proč nebylo rozhodnuto do podání žaloby (21.9.2015).

Pokud pak jde o přerušení řízení usnesením žalovaného ze dne 5.11.2015 č.j. OAM-18065-39/PP-2014 dle ustanovení § 64 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., do doby ukončení řízení dle čl. 25 odst. 1 Úmluvy k provedení Schengenské dohody ze dne 14. června 1985 mezi vládami států Hospodářské unie Beneluxu, Spolkové republiky Německo a Francouzské republiky o postupném odstraňování kontrol na společných hranicích (Schengenská prováděcí úmluva), to podle názoru soudu nemohlo na věci nic podstatného změnit, protože opíralo-li se předmětné usnesení o informaci (žalobkyně byla zařazena dle čl. 96 Schengenské prováděcí úmluvy do Schengenského informačního systému jako osoba, již nemá být umožněn vstup a pobyt na území států Schengenského prostoru), kterou žalovaný měl, resp. mohl mít už v okamžiku, kdy mu předmětný spis byl vrácen po rozhodnutí komise, pak měl k tomu přerušení řízení přistoupit ihned, pokud dospěl k závěru, že mu určitá skutečnost brání v tom, aby rozhodoval. Přerušit předmětné řízení až po uplynutí několika měsíců po termínu stanoveném komisí za daného stavu věci nelze považovat za legitimní způsob, kterým by mohl žalovaný vysvětlit nebo odůvodnit tu skutečnost, že o žádosti žalobkyně dosud nerozhodl.

Nadto má soud za to, že přerušení řízení z důvodu, který byl žalovaným uveden, s odkazem na ust. § 64 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, není namístě,

protože toto přerušení je přípustné tehdy, pokud je třeba vyčkat rozhodnutí o předběžné otázce. Předběžnou otázkou pak doktrína i judikatura rozumí skutečnost, která musí být podkladem pro rozhodnutí správního orgánu a musí mít sama povahu rozhodnutí o nějaké jiné právní věci, které ovšem sám správní orgán vydat nemůže, tzn. musí vyčkat, až o jiné otázce bude rozhodnuto příslušným orgánem, ať už správním orgánem nebo soudem a teprve když existuje takové pravomocné rozhodnutí, vezme je za podklad pro svoje rozhodování. Nicméně o takovou věc v žalované záležitosti nejde, protože nelze učinit žádný rozumný závěr, že by konzultování věci s členským státem, který záznam pořídil ve smyslu čl. 25 Schengenské dohody, bylo považováno za pravomocné rozhodnutí v nějaké předchozí předběžné právní věci. Takže i z tohoto důvodu tedy soud nemohl akceptovat procesní obranu žalovaného a nezbylo mu tedy než dospět k závěru, že žalovaný je při rozhodování o žádosti žalobkyně o povolení k přechodnému pobytu nečinný.

Vzhledem ke všem uvedeným skutečnostem není žádných pochyb o tom, že lhůta stanovená v ust. § 169 odst. 1 písm. e) zákona č. 326/1999 Sb., podle kterého pokud nelze rozhodnutí vydat bezodkladně, rozhodnutí v předmětné věci se vydá ve lhůtě 60 dnů ode dne podání žádosti, nebyla dodržena, a proto Městský soud v Praze dospěl k závěru, že návrh žalobkyně je důvodný. Ve smyslu ust. § 81 odst. 2 s.ř.s. uložil pak žalovanému povinnost vydat rozhodnutí o žádosti žalobkyně o povolení k přechodnému pobytu a to ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobkyně měla ve věci plný úspěch, soud jí proto přiznal náklady řízení spočívající v zaplaceném soudním poplatku ve výši 2.000,-Kč a v náhradě nákladů právního zastoupení advokátem. Náklady právního zastoupení činí za 3 úkony právní služby (převzetí zastoupení, podání žaloby, účast na jednání před soudem) á 3.100,-Kč dle § 7, § 9 odst. 4 písm. d) vyhl. č. 177/1996 Sb. a za 3x režijní paušál á 300,-Kč dle § 13 odst. 3 vyhl. č. 177/1996 Sb. částku 10.200,-Kč. Náklady řízení tedy celkem činí 12.200,- Kč.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 19. ledna 2016

JUDr. Slavomír Novák, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Jana Válková